

Kántor Zsolt

A pillanat tekintete

Itt van az ég
 Kódokkal teli és öblös planetárium
 Ami folytonosan szakadozik és mégis ép
 Olyan, mint egy mindent átfogó tekintet
 A pillanat pillantása
 A flexibilis plafon és a túlhan szembogara
 Nézi ahogy a lépcsőház előtt állsz –
 Miután végeztél a szemetes zsákkal
 Szoknyádat emelgeti a szél
 Hogy lássák a kőbor ebek a combjaid
 S az Úr visszahúzódik a szobájába
 Ül a fotelben és babrálja a Rakéta porszívót
 Közben a feltoluló emlékek
 Megszállják az elme legeldugottabb odúit
 S az érzések megfricskázzák
 Az éjszakára reflektáló lelket

Az idő le van jegelve mint a kelbimbó
 S ez egy drámában a látszólag indifferens momentum
 De tegyük át a teljes kontextust
 Egy másik szituációba egy másik ágyba
 A tiédbe aki a szemetesvödörrel csinos combokkal
 A város szívében álldogálsz
 Ölbe véve egy macskát aki rád ugrott
 A konténerből
 És mindent megértünk
 Mondod te mi közben a Bibliád fellapozod
 Amit mindig a kötényed zsebében viszel –